

“Aktivní a zdravé stárnutí seniorů v Raškovících II“

Čtvrtý letošní zájezd z dotačního programu Moravskoslezského kraje

1. Zámek ve Slezských Rudolticích
2. Hotel Cvilín - oběd
3. Flemmichova vila v Krnově
4. Centrum Krnova s náměstím a radnicí
5. Arboretum u Opavy

Všechna tato zajímavá místa navštívilo ve čtvrtek 13. července 2023 jednapadesát členů raškovického klubu seniorů během svého celodenního turistického poznávacího zájezdu, tentokrát zaměřeného na Krnovsko.

Autobus ráno zastavil, jako vždy, na několika místech v Raškovících, aby si mohli všichni účastníci pohodlně nastoupit. Odjezd od bývalého hotelu Ondráš v 7:30 mohl tedy být bez problémů dodržen.

Počasí neslibovalo modré nebe bez mráčku, ale pro plánovanou návštěvu zámku ve 120 km vzdálených Slezských Rudolticích v 10 hodin, to nebylo to důležité.

Krátká přeháňka nám ale znepríjemnila naši první odpočinkovou zastávku. Bylo to na menší benzince za Krnovem, kde jsme asi po hodině a půl zastavili. Měli zde totiž k dispozici jen jedno WC, navíc se vstupem zvenku, z boku budovy, která neměla z této strany přesahující střechu. Pohled na frontu zájemců krčících se před deštěm a předávajících si klíč od tohoto sanitárního zařízení z ruky do ruky, působil trochu jako scénka z nějakého filmu Zdeňka Trošky.

Další kuriozitou zde byl systém nabízení a prodeje kávy. Zákazník si musel v dosti stísněném bistru nejdříve vystát jednu frontu na zaplacení svého “šálku” ve velikosti, M, L a XL u pultu, a pak druhou u automatu, který po zmáčknutí příslušného tlačítka vydával kávu do vybraného kelímku. Byl to ale spíš takový poloautomat. K tomu, aby se tento přístroj nazýval opravdovým automatem, mu chybělo zařízení k výběru mincí, které za něj u pultu, jak již bylo řečeno, vybíraly dvě prodavačky. Při našem příjezdu došlo i mléko, které však pohotová obsluha rychle doplnila. Těžce získaná káva byla ale dobrá a příjemně teplá a také návštěva sanitárního zařízení byla ve svém výsledku očekávaně úlevná.

Zvýšená hladina adrenalinu z prožitých těžkostí pak v autobuse rychle opadla, a my jsme se v pohodě rozjeli k našemu prvnímu cíli. Tím byl zámek v končinách, které se v literatuře popisují poeticky jako – Bohem zapomenutý kraj. Projížděli jsme ale překrásnou, do daleka se táhnoucí zvlněnou krajinou a z oken autobusu se kochali do dálky se táhnoucími loukami, míjeli pole s obilím a dalšími plodinami a jen občas zahlédli nějaké stavení. To vše doplňovaly skupiny jehličnatých a listnatých stromů. Dobře udržované cesty se časem zužovaly a zužovaly, až byl pro náš autobus problém minout se s protijedoucím autem.

Do Slezských Rudoltic jsme dorazili ve stejnou dobu, jako silný déšť. Autobus ale zaparkoval v těsné blízkosti zámku, kde nás přátelsky, až bodře, přivítal jeho jediný současný zaměstnanec a průvodce v jedné osobě – jak se nám hned na začátku představil – pan Tomáš Zemba. A pusť už nezavřel až do našeho odjezdu. Pro jeho asi hodinové provázení zámeckými komnatami by se hodilo trefně přirovnání, že mu “huba jela jak šlajfiřovi kolo”. Člověk, nadaný výřečností a navíc bavičskými schopnostmi, dokázal po celou dobu zaujmout

všechny návštěvníky svou bohatou a barvitou fantazií, která mu skvěle posloužila k tomu, aby mu i dospělí lidé věřili všechny příhody, které v dávné minulosti údajně zažili významní šlechtičtí obyvatelé tohoto nevšedně krásného sídla.

Pohádková stavba, která se najednou tajemně vynořila v místech, kde by to nikdo nečekal, je obklopena i krásnou, architektonicky navrženou zahradou. Na první pohled upoutají spousty drobných růžových růží, vysázených do tvarů oválných polštářů, které jsou lemované nízkými, geometricky vytvarovanými, živými plůtky.

Slezské Versailles - i tako lichotivě je nazýváno toto, v roce 2022 zrenovované, barokní sídlo. A jeho současný kastelán - následován řadou mladých dobrovolníků - je jeho nadšeným, vtipným a úspěšným průvodcem a propagátorem. Díky svým výjimečným komunikačním schopnostem se mu daří okouzlit nejen návštěvníky, ale také - pro tuto rudoltickou perlu velmi potřebné - sponzory.

Z Rudoltic vedla naše cesta na kopec Cvilín u Krnova, kde jsme měli objednaný oběd. Působivě prosklená moderní restaurace, která je součástí hotelu, nás příjemně překvapila i svou kuchyní. Polévka s játrovými knedlíčky, masem a nudlemi byla výborná, kuřecí řízek šťavnatý a křupavý, brambory omaštěné máslem. Jídlo doplnil ještě salát z rajčat, paprik a okurky. Talíře i příbory zářily novotou, stejně tak i sklenice na pití. A o to, abychom na jídlo nečekali příliš dlouho, se postaraly přívětivé, usměvavé a hlavně rychlé, servírky. Nápoje si jako obvykle platil každý sám.

Po obědě bylo ještě v plánu projít se po vrcholu Cvilína, kde je pěkný poutní kostel z 18. století s venkovní křížovou cestou. Zajímavé by bylo bývalo i podívat se do kraje z vrcholu nedaleké rozhledny. Tyto lákavé zážitky jsme však museli, byť neradi, přesunout na jindy, protože jsme byli v časovém skluzu a dole v Krnově na nás čekal ve 14 hodin průvodce, u kterého jsme měli domluvenou komentovanou prohlídku Flemmichovy vily.

Počasí se během dne vyjasnilo, tak jsme mohli ve městě vystoupit z autobusu bez deštníků a vyjít ven jen v tričku.

Vila významného krnovského rodáka a podnikatele v oblasti textilu působila ve srovnání s rudoltickým zámekem "jen" jako příjemné, luxusní bydlení pro vícečetnou rodinu, která často přijímala spoustu hostů, obchodních přátel a jiných významných návštěv. Nic zde však není rozměrově předimenzováno či nevkusně přezdobeno. Stručná charakteristika díla vídeňského architekta Otto Prutschera z roku 1914 se vejde podle odborníků do tří slov - KRÁSA, ÚČELNOST, POHODLÍ. Přednáška byla velmi zajímavá a jistě by při ní zaplesalo i nejedno srdce studenta architektury.

Po prohlídce dodnes vysoce ceněného krnovského domu jsme se vydali na náměstí v centru města. Těšili jsme se, že si tam někde dáme kávu, něco k pití a také sladkou tečku po dobrém obědě. Z vily pana továrníka to bylo pěšky jen kousek. Nejdřív nás ale čekalo překvapení. Ti, co v Krnově nikdy nebyli, ale i Ti, kteří Krnov navštívili naposledy před rokem 1989, byli nadšeni a žasli nad tou proměnou. Žádné oprýskané zašedlé budovy s drolící se omítkou, ale krásně opravené a omítnuté domy, včetně radnice, z doby, kdy si stavitelé pohráli s každým detailem fasády. Pěkné obchody, lákavé cukrárny, hospůdky a bistra s předzahrádkami lákaly v teplém letním počasí k odpočinku a posezení. Lehce jsme si vybrali a s potěšením se usadili. - A bylo nám tam spolu v družném rozhovoru příjemně.

Nedaleko náměstí na parkovišti na nás čekal v 16 hodin náš řidič se svým trochu zlobivým autobusem. Zlobení se projevovalo například tak, že některé součásti a vybavení vozu, který už měl svá nejlepší léta za sebou, nefungovaly tak, jak měly. Např. když chtěl vedoucí zájezdu informovat účastníky o dalších podrobnostech cesty mikrofonem k tomu určeným, objevily se na konci krouceného kabelu vyhrězlé dráty. Zvuk proto vypadal a také zapínání této

komunikační pomůcky mělo špatný kontakt. Řidič se však vždy obořil na právě mluvícího, že prý mikrofon špatně drží. V Rudolticích se na nás všechny přímo osopil, abychom mu do autobusu nenosili na botách špínu, kdo to prý má pak uklízet! Přední schody raději starostlivě přikryl starou dekou. Když ho jedna z cestujících informovala o tom, že na ni při dešti ze střechy teče v místě, kde sedí, velmi ho popudila. Později se nám dostalo vysvětlení, že za to mohou špatně sestříhané větve stromů, které se o střechu autobusu trou a tím jej poškozují. Omluva z jeho strany nezazněla. Největší problém nastal při zpáteční cestě, na trase z Krnova do Arboreta v Novém Dvoře, když autobus nemohl (asi kvůli nám) vyjet do menšího kopce. Vzrušeně se nám svěřil, že údaje na palubní desce mu prý hlásí, že motor ztrácí výkon, a chtěl někde aspoň na pět minut zastavit, aby si jeho přetížený miláček odpočinul. Naštěstí to chudák (autobus) nějak ustál a do Arboreta jsme dorazili bez přerušení jízdy.

Tam, v dlouhodobě pěstěné oáze klidu, plné vzácných stromů, keřů, rostlin, kvetoucích květin a udržovaných cestiček, jsme se mohli hodinku procházet, případně posedět na lavičce, popovídat si a sdělovat si své dojmy.

Byl to krásný den, plný rozmanitých zážitků, vjemů a poznávání. A to i toho vzájemného mezi sebou. Tomu, že nám pan řidič na závěr řekl, že je mu jedno, co si oněm myslíme, jsme se v duchu už jen pousmáli. V Raškovicích nás po domluvě zase rozvezl všechny tak, abychom to neměli domů daleko, a tak jsme mu rádi zatleskali za bezpečnou jízdu.

Jan a Hana Muroňovi

